

Recensie: Pour le meilleur et pour le pire****

Sloepenweg Antwerpen
woensdag 5 augustus 2015

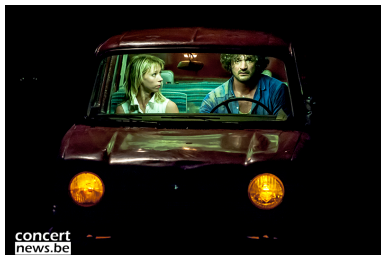

foto © Tom Van Ghent

Recensie:

"Pour le meilleur et pour le pire" (2011) is de tweede creatie van Cirque Aïtal. In de zomer van 2009 bezocht het gezelschap Antwerpen al met "La piste là" (creatie: 2007). Een van de iconische beelden uit "La piste là" was onder andere het moment dat Kati Pikkariainen in de beker van een tuba gestoken werd terwijl Victor Cathala het koperblaasinstrument optilde en bespeelde wanneer zij er in zat. "Pour le meilleur et pour le pire" verwijst naar "in goede en kwade dagen", de huwelijksgeloften tussen een koppel bij het huwelijk. In het echte leven zijn Victor en Kati ook een echt koppel. Sterker nog: in april, vier maanden geleden dus, schonk de acrobate het leven aan hun eerste kindje. De première van "Pour le meilleur et pour le pire" in Antwerpen was dus dubbel spannend, de eerste voorstelling na een lange break én "niet te onderschatten" de uitdaging voor Kati om terug op gewicht te komen en terug (voornamelijk buik- en arm)spiers aan te kweken.

In deze warme voorstelling staat de liefde centraal tussen beiden, het leven als artiest en vaak onderweg zijn. Het grote lengteverschil tussen hen zorgt zowel voor een komisch als een aandoenlijk effect. Een rollercoaster van emoties zien we: woede-uitbarstingen hebben ze allebei wel eens, ontgoocheling en verdriet ook. Maar uiteindelijk is het de liefde die overwint. In een zin samengevat brengt "Pour le meilleur et pour le pire" eigenlijk "Paradise by the headlights".

Het is geen kleine rol die het kleine wagentje heeft waarmee de twee de circuspiste inbollen. De sfeer is ongedwongen en zomers. Maar de ontvangst van de radio via hun antenne blijkt niet optimaal. Om de haverklap verandert die van zender en dus ook van muziekgenre. Het is die moodswing in de muziek die ook de constante van de voorstelling betekent. Het zoeken naar ontvangst via de radio antenne is de perfecte aanleiding voor Kati om voor het eerst hogere regionen op te zoeken via haar man. Wat we dan te zien krijgen, en verder in de voorstelling nog vaak in verschillende variaties, is een fenomenaal staaltje hand op hand-acrobatie waarbij timing én onderling vertrouwen de sleutel tot succes blijken. Je moet maar lef hebben om vanop het dak van een auto met de handen vooruit alsof je in een zwemkom gaat duiken, de sprong te maken, wetende dat Victor je moet opvangen, anders volgt een tamelijk harde landing tegen de grond die met steentjes bezaaid is.

Humor is er genoeg zoals tijdens een spelletje badminton op vakantie waar hij per se zijn kracht wil tonen en wil winnen. Het badmintonnet zal meteen dienst doen als rokje voor Kati. Wanneer de ruzie tussen beiden tot een hoogtepunt komt, staat zij op het dak van de auto en rijdt hij bruusk weg. Nog net kan Kati zich vastklampen aan een metalen staaf terwijl ze even Madonna's "Like a prayer" zingt. Vooral dat "And it feels like home" is ironie van de bovenste plank.

De auto doet dienst als decor van tableaux vivants tussen de twee waarbij hij het nog eens probeert goed te maken. Geweldig zijn de black outs terwijl de gele koplampen schijnen zodat de twee van positie kunnen veranderen. Uiteindelijk komt er goedmaakseks van en gaat de vering van de wagen met alle aandacht lopen. Geen acrobatie aan een gewone paal bij Cirque Aïtal. Neen, dit gezelschap haalt een veel sterkere originaliteit naar boven. En dus doet "jowel" een constructie met een gedraaide buis met daarop een gemonteerde uitlaat dienst als paal. Die plaatst Victor op zijn schouder, dan weer op zijn hoofd terwijl Kati meters hoger haar fr

lichaam (ondersteboven) wentelt rond de buis. Een hulpstuk zal er ook voor zorgen dat ze bovenaan de nok ondersteboven kan staan door er met twee handen op te steunen.

Ook de minder aangename van een relatie benadrukt het duo. Zo lacht zij hem vierkant uit wanneer ie in een benarde situatie terecht komt. Van zijn kant zorgt ie dan weer eens voor een koude douche voor haar waarna ie wijselijk in stilte en licht beschaamd de aftocht blaast. Een touwladder doet dienst als trapeze. Victor bewijst zijn kracht wanneer ie in de nok ondersteboven hangt en zijn vrouw op die manier door de lucht doet zweven terwijl zij zich in verschillende posities wringt. En hij haalt een voor een , trede na de trede binnen zodat zij stelselmatig hoger en sneller door de lucht zweeft. Een adembenemend zicht. Dat acrobatie en dans op elkaars huid kleven, bewijzen ze met een poëtisch slot terwijl enkel de gele koplampen van de wagen hen belichten.

"Pour le meilleur et pour le pire" is zowel grappig (met humor voor kinderen én volwassenen), poëtisch als indrukwekkend qua acrobatietechniek. Maar ze is vooral herkenbaar. Plus: de voorstelling zal er alleen maar beter op worden de volgende weken van zodra het Franco-Finse koppel verder showritme heeft opgedaan.

< Bert Hertogs >

"Pour le meilleur et pour le pire" speelt nog t.e.m. 30 augustus 2015 voor Zomer van Antwerpen aan de Sloepenweg te Antwerpen. Alle voorstellingen zijn uitverkocht maar het is steeds zinvol om je ter plekke op de wachtlijst te plaatsen.